

egész emberiség bűneiért, a szentségi színek alatt a szentmisében azért a kis csoportért engesztel, mely Őt a miséző pap kezei által a mennyei Atyának bemutatja, fölmutatja.

Mivel pedig az *áldozat* és *áldozás* elválaszthatatlan egymástól s az Oltáriszentség közvetítő Krisztus *fizikai* és *misztikus* teste között, ezért, mikor a szentáldozásban magunkhoz vesszük, nem csupán lelkünk táplálására, nemcsak magánáhítatunk fölszítására tesszük ezt, hanem hogy egyesüljünk Krisztus áldozati szándékával, engesztelő lelkületével.

A szentáldozáskor előremegyünk az oltárhoz, azután magunkhoz vesszük az Úr szent testét, majd sietünk vele elvonulni egy magános szögletbe, hogy kizárólag a miénk legyen. Krisztus viszont valamennyiünket az oltárhoz vont, hogy valamennyien egyek legyünk az egyetlen áldozatban (*vinculum unitatis*). Mi szeretnénk kiragadni őt az áldozatból (törekvések, hogy az áldoztatást elválasszuk a szentmisétől), Ő pedig arra törekszik, hogy valamennyiünket a szentáldozás által belesodorjon az áldozatba. Hogy emberi szíveken keresztül, soha meg ne szakadó láncolatban engesztelje a mennyei Atyát. Óvakodjunk tehát attól, hogy a szentáldozást teljesen a pszichológia szubjektív síkjára vonjuk le, inkább engedjük, hogy általa lelkünk a kultusz objektív magaslataiba lendüljön.

Végül vessünk még egy pillantást a *tabernákulumra*... A szentmise gyertyái kialszanak, az áldozók lassan elszélednek, de ég továbbra is halk libegéssel az örökmécs, jeléül annak, hogy az Úr tovább folytatja rejtett életét közöttünk. Csodálatos megfigyelni ebből a szempontból az Egyház kultikus történetét. Hogyan foglalja el mindjobban a tabernákulum a templom központi helyét, a főoltárt. Ezt még az idevonatkozó rubrikák sem tudják megakadályozni. Annak jele ez, hogy az Úr nemcsak a szentmisében és a szentáldozás formájában akar velünk maradni, hanem templomaink magányában, tabernákulumaink elhagyatott csendjében is. *Akik szentséglátogatást végeznek, köréje térdelnek, belé kapcsolódnak... engesztelnek a közösségért.*

Most van az ideje, hogy találkozzunk az Eucharistia legmélyebb titkával, az engeszteléssel

ír. Maria Pius

„A pálosok vezetnek a magyar földön élő szerzetesrendek között a Mária-tisztelet, a Nagyasszony-tisztelet terén; 30 templomukat szentelték tiszteletére. Monostor-templomaik látogatott híres Mária-kegyhelyek.”

Más ének a Boldogságos Szűzről

*Fiú Anyja, Atya Lánya,
A büntherhelt lelket szánva,
Közbenjárónk vagy nekünk.*

*Halld meg esdő kérésünket:
Bűneinktől ments meg minket,
S mindig áld dicséneink.*

*Uradnak Te készítetted
Földi ágyát, hogy elhitted
Gábor angyal jóhírét.*

*Benne a mi vérünk lángol,
S mégsem e testnek jogából
Szülte Isten: Gyermekeit.*

*Mindörökkön él egében,
S megszületik az időben,
S Anyja a Szűz Mária.*

*Világ üdve lett e lányka:
Istenét méhébe zárva,
S így lett Ő Ember Fia.*

*Halld: ezt eddig sosem tette:
Az Ige magára vette
Testünk, mit Szűztől kapott.*

*S Szűz szoptatja Teremtőjét,
Csillag táplál Napot; kér még
A kút dúsabb harmatot.*

*Ó, Szűz, boldog Isten Anyja,
Kérünk, kezed nagy hatalma
Nyissa bűnünk börtönét.*

*S megtisztulva, üdvözülve,
Veled együtt így örülve,
Lesz honunk a boldog ég.*

(Sequentia régi pálos misekönyvből.)

Ford.: Bodroghy Szabolcs.

Az őszi és a tavaszi missziós időszakban a pálos atyák kb. 50 alkalommal tartottak népmissziót, lelki gyakorlatot, triduumot stb. Kiemelkedőbbek P. László hajdúböszörményi, békéscsabai, bajai; P. Ákos csokonnyavisonai, P. Ferenc kismémedi, legyesbényei, budajenői, szolnoki; P. Ágoston túskevári, cinkotai; P. Jenő tápiósápi, kabai és P. Pál gyógypedagógiai lelki gyakorlatok.

Remete Szent Pál nyári ünnepe. A hat éven aluli gyermekeket áldják meg ezen a napon Remete Szent Pál ereklyéjével, aki a kisgyermekes különös pártfogója. A Sziklatemplomban tartott áldásra igen sok munkásszülő hozta el kisgyermekét, hogy Remete Szent Pál különös égi oltalmába ajánlja.